

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 25. Fontes hujus amoris Paterni in Divo Iosepho.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

similis esse voluit in infantia ceteris infantibus per omnia, in membrorum exiguitate, infirmitate, lachrymis, in eo quod coeperit prius balbutire quam perfecte & distincte loqui, ut infantes ceteri, &c. ita arbitrari potuerunt Maria & Joseph, placuisse illi nunc more aliorum puerorum à viâ deviare, sed voluntate, non ut illi errore. Sed nec hoc probabile arbitror, nec eò confugere in hac difficultate cogimur cum planior via non desit, ea scilicet quam aperuit supra noster Perpignianus.

XV. Et verò cum satis intellexerint initio perquisitionis ex cognatis & notis puerum non in progressu tantum, sed nec initio reditus fuisse cum illis, inde præsumendum prudentissime factum, quod non per avia illum requisierint hæc hæc, ille illac, sed recte uterque simul in Jerusalem venerint ibi eum requirentes: ubi quoque in Templo inter Doctores, audientem illos, & interrogantem eos invenerunt.

XVI. Non placet etiam multis sententia Divi Antonini Archiepisc. Florentini ex Ord. S. P. Dominici in 1. p. tit. 5. cap. 1. §. 5. existimantis dolorem Deiparæ & Divi Josephi inde processisse, quod metuerent ne forte puer in manus Archelai incidisset: An enim oblitus erat Divus Josephus Angelum sibi apparuisse dum periculum erat ab Herode ut ab illo puerum eriperet? nec prius monuisse ut rediret, quam periculum cessasset: & iterum alio periculo subnato ab Archelao filio præcedentis, eundem Angelum iterum apparuisse, & monuisse ut illud declinaret secedendo in Galilæam? quomodo ergo potuisset cogitare eundem puerum tunc à Deo & Angelis ira derelictum, ut periculum illud quod evaserat jam incurreret. Secundò, cum non ignorarent puerum istum esse Deum, nec periculum, si quod forte subfuisset, ipsum latuisse quomodo cogitare potuerunt ita in hoc periculum, quod sic ante præcaverat, incurrisse?

XVII. Dicendum ergo, quod cum Maria & Iosephus scirent Iesum esse Deum, sibi persuaserunt, non casu aberrasse, sed ex voluntate suâ, & ex alto confi-

lio ipsis incognito ab illis declinasse? Colligitur hoc Responzione Christi ad illos: *Nesciebatis quia in his quæ Patris mei sunt oportet me esse?* tamen ob ejus absentiam merito doluerunt. Primò, eo quod hanc illis insciis affectasset, maxime cum ignorarent quamdiu duratura esset. Secundò, quod etsi culpam in se non agnoscerent ob quam Christus ita se subduxisset, solliciti tamen erant ne forte aliqua commissa fuisset quæ eos latèret: ita enim solent verè humiles, quales Maria & Ioseph: quod quam valde amantes angere aptum sit, clarum est. Tertio, cruciabant quoque Deiparam & D. Iosephum cogitationes de incommoditate pueri circa cibum, potum, hospitium apud externos & ignotos.

Cæterum cum Beatissima Virgo & XVII Divus Iosephus ob hanc absentiam tanto dolore affecti fuerint, atque idè ex illo ipsius causam requisierint, mirum est valdè, quod cum à filio redditam non intellexerint, ut asserit Evangelium, quieverunt tamen ibi nec ulterius de hoc filium interrogare præsumperunt, nolentes amplius scire quam Deus vellet: Atque ubi cognoverunt illud opus esse paternæ voluntatis, cessarunt inquirere ulterius, magnâque resignatione divinæ dispositioni sibi non aliter insinuatæ, se conformarunt: ex quo discimus quantum debeamus nostrum intellectum submittere divinis ordinationibus.

CAPUT XXV.

Fontes hujus amoris paterni in D. Josepho.

VIDEMUS hætenus in Divo Iosepho amorem pro Christo Domino & filio suo verè paternum, illum ejusque magnitudinem per ejus effectus naturales, scilicet sollicitudinem seu curam, metum & dolorem pro ipso probavimus: eaque omnia in eo gradu, ut etsi deessent argumenta quæ cumulavimus, ut verè Christi Pater esse demonstraretur, nemo tamen est qui non ex his illum

illum crederet Christi Patrem. Restat nunc pro hujus singularis prerogativæ præiosæque materiæ complemento, Tractatus coronide ut paucula de istius eximii amoris fontibus dicamus quandoquidem & ex illis ejusdem quoque amoris magnitudinem perspiciemus.

- II. Itaque præter summam objecti amabilitatem, immensam dico Filii pulchritudinem, bonitatem, gratiam, suavitatem, majestatem, sapientiam, & perfectionem, quæ in omnium pectoribus sui amorem accendebant; duos alios in Divo Josepho, quos non in alio Patre comperio, hujus sui Paterni fontes Amoris; quorum primus est natura & ratio ipsa: Secundus, Divinum donum.
- III. Primum hujus eximii in eo Amoris fontem dico esse naturam & rationem ipsam, esto enim verissimum sit Divum Josephum non genuisse ex se Christum, ut illius Pater naturalis dici possit sicut alii Patres: in quantum tamen fuit ex vi matrimonii sui cum Divâ Deiparâ Pater illius Proles, quæ in ipsâ sibi conjugio unitâ, & secum indiviso affectu caro una, concepta est, & in eâ à Deo ex directâ voluntate pro ipso formata, habuit proculdubio, & habere debuit naturaliter amorem pro illâ: Proles quippe illa sic, ut præfertur, in uxore suâ sibi indivisibiliter unitâ inventa, fuit verè sua, atque adeò eam ut suam naturaliter, & ex dictamine rationis naturalis amare debuit & curare.
- IV. Quemadmodum enim ille qui inveniret in prædio seu fundo suo fontem, vel arborem, aut fructum, etiam supernaturaliter productum, eum naturaliter amaret, imò eò magis, quò minus illum sperabat: ita Divus Josephus naturaliter amare debuit, & de facto amavit Christum, pro se in uxore jam suâ productum, hoc est eò magis, quò minus illum sperabat.
- V. Noster Christophorus Avendano Catholici Regis Ecclesiastes Ordinarius serm. de Sancto Josepho §. 3. pulchram movet quæstionem ad propositum nostrum. Apud Jurisperitos, inquit, tale quid quæritur: Moritur vir relinquens uxorem à bimestri vel

trimestri gravidam: nubit illa non multò post alteri, & postea filium enititur: Quis Pater hujusce proles censendus est? mortuus ne maritus, aut conjux vivus? Nescio, inquit Avendano, quid jura nostra de hac re decernant, Atheniensium Statuta habebant vivi filium debere dici, ut refert Herodotus, ex eo quod uxor defuncti jugo hujus liberata, tota transeat absolurè & cum illis quæ in utero suo gestat in jus, potestatem, & dominium illius, cui secundo nubit.

Quid ex hoc volo? accipe, si res ita habet, & ita definiere Athenienses, apud quos studia litterarum adeò floruerunt; Quanto fortius ergo & strictius Divus Josephus fuit Pater Christi, qui cum in uxore suâ non ab altero aut cum alterius esset, sed jam suâ divinitus pro se productum accepit? Cum ergo Christus adeò strictè esset filius suus, quantum quæso illum amavit? quantum ei charus fuit? Certè mihi omnino videtur certum & indubitatum hoc modo plus dilexisse filium istum quàm ullus alius pater prolem ex se genitam, maximè verò attentâ bonitate & perfectione istius filii sui singularissimâ, secundum quam nulla unquam proles ita se amabilem exhibuit: attento etiam quod cum Divus Josephus nullis esset passionibus obnoxius, plus ex ratione movebatur ad amandum filium suum, quàm ex inclinatione appetitus, cujus contrarium videmus in cæteris parentibus: At certum est fortiozem esse amorem rationis, quàm appetitus carnalis; ergò &c. Amor enim naturalis in homine dividitur in tres species, quorum primus & infimus est amor inclinationis, cœcus, quia est ex impetu naturæ. Secundus est amor passionis seu appetitus, qui aliquid videt, sed parùm, & valdè imperfectè, & obscurè; quia oculos habet valdè debiles & obtutum valdè circumscriptum, & ille invenitur in brutis æquè ac in hominibus. Tertius est amor rationis qui non ambulat, nisi in lumine, cumque oculos habeat perspicacissimos, omnia penetrantes, duobus aliis ducatum præstat amoribus, eorumque gressus dirigit & ordinat.

Secundus

VII. Secundus fons istius eximii amoris Divi Josephi & præcipuus, fuit gratia: quia cum ista proles fuerit à Spiritu Sancto formata in uxore Divi Josephi jam suâ ex directâ voluntate supplendi actionem ejus, & efficiendi illum Patrem Christi, debuit quoque per sequelam necessariam idem Spiritus Sanctus infundere illi amorem pro istâ Prole, quem natura dat Patribus pro filiis quos ipsi genuerunt: Hinc Rupertus Abbas lib. 1. de Gloria & Honore Filii Homini in Matthæum ad illa verba ex cap. 1. *Jacob autem genuit Joseph virum Mariæ: ait, Spiritus Sanctus amborum (idest Mariæ & Josephi) conjugalis amor in ambobus præstans, conjugem viri hujus fidei commisit & de carne Virginis hominem formans, paternum viro huic, ejus qui nascebatur Infantis, amorem pænitentis infudit.*

VIII. Spiritus Sanctus ergo, qui, hos Conjuges in seipso, idest in Spiritu Sancto copulando, Divo Josepho Virginem tradidit, tradidit simul & fidem, quâ eam servaret intactam: Ita quoque quia eam illi tradendo, tradebat consequenter & filium brevi in eâ formandum, amorem quoque contradidit, qui necessarius erat, ut pro illo tot arumnas, pericula, itinera, exilium, labores, &c. exantlaret. Ad hoc autem planè fuit necessarius Paternus, & nonne etiam Paterno major? eum ergo ei infudit: At quis nescit quod quando gratia eundem effectum producit quem natura: effectum à gratiâ productum esse longè perfectiorem & excellentiorem eo qui à naturâ produceretur? Sic utique vinum à Deo in nuptiis Canæ Galileæ supernaturaliter productum, fuit longè excellentius illo quod natura produxerat, ut patet ex vocibus Architrictini istarum nuptiarum: *Omnis homo primo bonum vinum ponit, deinde id quod deterius est, tu autem servasti bonum usque adhuc.* Sic Humanitas Christi à Spiritu Sancto formata perfectior fuit etiam in naturalibus quam aliâ formata ab hominibus; & ita de cæteris. Ergo & amor paternus Divi Josephi à Deo illi infusus, excellentior fuit eo quem natura dat Patribus

generantibus: Nullus igitur pater naturalis ita amavit prolem quomodo Divus Josephus Christum: ergo & reciprocè nullus filius ita amavit patrem naturalem, ut Christus Divum Josephum.

Ast quantum crevit iste amor Divi Josephi ex consideratione quod idem Filius suus esset Deus? De Sancto Leonide nascentis Ecclesiæ Martyre, & Magni Origenis Parente, refert ex Eusebio Cæsar. lib. 6. Inst. c. 2. Cardinalis Baronius tom. 2. Annal. ad annum Christi 204. ipsum filio suo dormienti sæpè numero adstitisse, & quoniam per revelationem didicerat divinâ scientiâ replendum, pectus ejus stragulis quibus cooperiebatur denudatum, perinde ac si sacer Dei Spiritus ipsum tanquam Templum per inhabitationem consecrasset, augustè & cum reverentiâ solitum exoculari, atque lachrymis, quas præ animi jucundissimâ fundebat voluptate, irrigare.

Idem & quanto meliori jure de Divo Josepho existimandum: quam frequenter vagienti in cunis puero sollicitè invigilans, ac religiosè superveniens operimentum quo tegebatur detrahebat? quam sæpè pectus illud in quo omnes sciebat esse absconditos sapientiæ & scientiæ Dei thesauros ad Col. cap. 2. veneratus, & osculis demulcens, abscedebat, beatum millies & centies millies beatum se reputans quod tantæ proli à Deo effectus esset Pater. *Stupebat, inquit Sanctus Bernardinus Senensis Tom. 3. Serm. de Sancto Josepho artic. 2. cap. 2. ruminando corde, & oculis intuendo, quod Filius Dei se fecerat filium suum, & elegerat eum ad illum nutriendum, bajulandum, regendum, & conservandum in necessitatibus vite sue.*

Sed qualis eidem D. Josepho sensus quando Christus adhuc parvulus existens, *Nunc ad eum vice Patrem, nunc ad sanctam repit matrem: per virginales cervices gratas alternando vices: ut canebat in Responsorio ultimo ultimi Nocturni Officii de Sancto Josepho antiquum Ordinis nostri Breviarium, quando, inquam, ille infantiliter jocando in sinu ejus se abscondebatur? quando illi arridebat? basia infigebat?* Quod